

Ved min far, Sven Helbos begravelse d. 14. august 1993.

Du er her ikke mere...

Du har sat træskoene. Du er holdt op med at trække vejret. – Sådan sagde du det. Sådan talte du om din sygdom, da du vidste hvad vej det bar. Eller du sagde: "Når jeg ikke længere kan blande mig i sagerne".

Fordi: Du vidste, at den dag, hvor du ikke længere kan blande dig sagerne – den dag er du her ikke mere.

Du har altid blandet dig. Altid været svær at komme udenom, og provokerende ved blot at være dig selv. Du har aldrig ønsket at fornærme nogen, men har været dig selv, på en måde, som har været synlig, og som fylder – og som mere skrøbelige kan være blevet stødt over (med eller uden grund).

Sådan fylder du osse idag – hvor du ikke er iblandt os længere. Du har givet din tilladelse til, at vi må savne dig, men ikke til at sørge... – vi sørger i smug – men du giver plads til et savn hos os alle – på forskellig måde – forskellige variationer...

Jeg har engang fortalt dig, at det kan tage mange år at blive far – det kan tage et helt liv. Fordi vi hele tiden kun ser brudstykker og små interesser, kun ser det nære og snævre i dagen. På den måde har vi kunnet se din indesluttethed, din utilnærmelighed, din fordybelse i frimærker, foredrag, kriminalromaner, runestene – din egen verden – din optagethed – og vi har kunnet føle os udenfor.

Eller: Dine andre interesser: Gul og Rød North State, Grøn Cecil, Rotchild, Paderborner og De Luze Cognac – – hvis du kunne købe den toldfri – – eller: En formiddagspils på terrassen, i sommerhuset eller hvor som helst – og altid en opmærksomhed om hvad der sker omkring dig – i familien, eller i dine egne forretninger – **deltagende**, altid veloplagt, og **vi skulle passe på ikke at kede dig**. For du kan bedst li' folk som griner... ligesom du helst selv ville grine, more dig, med de mennesker du er iblandt.

--

Dit grin vil blive her. Dit humør. Din fandenivoldske skiden på etiketterne – samtidig med, at du har passet din morgenkaffe ved 7-tiden (senere 7.30), din avis, dine bøger, dine kryds- og-tværs og alle dine engagementer, senest: Dine bøger, dine skrivelser.... igen og igen....

Familie-far: Underlagt en helt anden tids mere sparsomme brug af følelser. En anden tids krav til møjsommelighed, stædighed, flid, sparsommelighed. Og alligevel med disse følelser for andre **gemt et sted**, og lette at aktivere, nemme at få frem, blot du ikke selv skulle sige det: Gensynsglæde – besøgssamvær.

Dit kærlighedsliv: Som vi har mødt som voksne. Hvor vi har kunnet tale om bruddene og tilknytningen – om kærligheden, både når den er svær og når den åbner sig og vokser.

Jeg ved at du vil sige: "Hold op med det pjat!" – men idag kan du ikke længere blande dig i sagerne. Du har sat træskoene. Du er holdt op med at trække vejret. – Vi der så dig kan tilføje: Nu har du fået fred. Men netop fordi du ikke længere kan blande dig, vil jeg sige lidt om din kærlighed.

Du har altid været modstander af sentimental udlevelse, og følelser har du gemt til bedre tider – – måske for længe. – Derfor har det ikke været nemt for dem der elsker dig. – Du ville sige: "Det kan man sgu ikke sige" – Eller: "Kærlighed det er noget praktisk, måleligt – ikke digt, film eller andet kunstigt".... Og alligevel har du kredset rundt om denne kærne: "At elske – blive elsket, og vise det" – kredset, uden at vide hvad du skulle stille op, når du nu ikke kan fordrage den slags snak, men alligevel er ret interesseret.

--

Du er her ikke mere... Og dog, din ræv!

Du vil fylde vore hjerter, og stadig være iblandt os (med vore mange forskellige tanker) skønt din stemme er forstummet.

Dine flabetheder vil være svære at erstatte/undvære... Din befriende uhøjtidelighed – dit ønske om at man skal nyde de gode timer sammen, og ikke gøre så meget ud af at sørge.

På en eller anden måde er der noget som er meget lettere at sige, nu hvor du ikke længere hele tiden blander dig:

Vi elsker dig & Tak !

Jens